

Een korte biografie van Sri Gopala Krishna Baba

Swami zegt: 'Sathya Sai Baba is de zon en ik ben een straal van die zon.
Ik ben een dienaar van God en van de mensheid.'

'Moksha (verlichting) is niets om je druk over te maken,
Wees een dienaar en doe je werk.
Verricht Swami's werk, dat is genoeg.

Love all, Serve all.

Verblijf in gezelschap van Sathya Sai – van God,
in goed gezelschap in plaats van slecht gezelschap.'

Uiteindelijk is er maar Eén

Uiteindelijk is er maar Eén

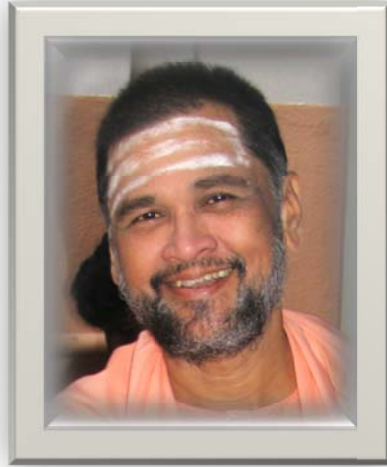

November 2010. Deze biografie is in zijn geheel geautoriseerd door Sri Gopala Krishna Baba voor publicatie door de Stichting Sri Sai Mandiram. Publicatie of distributie van deze biografie of delen daaruit is alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van de Stichting Sri Sai Mandiram. Modificaties van de inhoud zijn nooit toegestaan. Contact: info@gks-holland.nl

Wie is Gopala Baba?

Biografie

Sri Gopala Krishna Baba werd geboren op dinsdag 6 november 1951 als de jongste van acht kinderen van het devote Brahmaanse echtpaar Yamunamma en Venkataramaianah Urala. Gopala Krishna werd onder een gunstig gesternte geboren en ook nog op een dag die heilig is voor zowel Vishnu als Shiva.

Vader Venkataramaianah was een van de eersten die dicht bij het centrale bus- en treinstation een hotel had opgezet en als oudste zoon had hij de plicht om de enorme verantwoordelijkheid voor de volledige familie op zich te nemen. Moeder Yamunamma, die door Swami beschreven wordt als 'een ware karmayogi', was haar hele leven zoals zij nu nog steeds is: een eenvoudige, ingetogen en zeer toegewijde vrouw, die van de vroege morgen tot de late avond werkte in haar huis. Zij zorgde voor alle taken in het grote huishouden én voor de aanhoudende stroom gasten en familie.

Met de geboorte van 'Gopi', zoals ze hem liefkozend noemden, namen de voorspoed en de roem, maar ook alle bijkomende problemen van de familie aanmerkelijk toe. Want niet alleen was hij een heel mooi kind dat altijd glimlachte en daardoor ieders belangstelling kreeg, hij straalde ook een goddelijke aanwezigheid uit die ieders hart en gedachte kalmeerde en heelde.

Swami zegt hierover: 'Ik was uiterlijk een kind, maar in werkelijkheid eeuwenoud. Ik ben geen vreemde in deze wereld. Ik was hier ook in de tijd van Sri Ramakrishna. Toen Ramakrishna geboren werd, bracht Hij Zijn gevolg met zich mee, en ik was er een van. Ik ken Siddharudha en Ramana Maharshi. Ik was samen met al deze grote Zielen. Ik ben het resultaat van een evolutionair proces. Ik ben een manifestatie van het Eeuwige Bewustzijn.'

En dus vertoonde Swami al op zeer jonge leeftijd een duidelijk spirituele en artistieke ontwikkeling, op een leeftijd dat andere kinderen druk zijn met spelen en kattenkwaad uithalen. Swami zegt hierover: 'Mijn gedachten dwaalden nooit af van God. Verering was mijn spel en mijn spel was verering. Het was net zo natuurlijk als ademen.'

Tegen de tijd dat hij acht jaar oud was, was hij al een ware ambachtsman die handig figuurtjes van goden en godinnen maakte uit verschillende materialen. Hij had vooral een sterke voorliefde voor Krishna en voor de goddelijke Moeder, die in de nabij gelegen tempel werd vereerd als Annamma. Door aandachtig te kijken naar de toegewijden die in tempels kleurige en geurige bloemen aaneenregen, werd hij zelf al snel uitzonderlijk goed in het vervaardigen van kransen (mala's). In een opwelling van devotie en een aangeboren kennis van rituelen versierde Gopi vaak de godenbeelden en foto's in huis. Dan vereerde hij ze op traditionele manier en het hierbij geofferde vermiljoenpoeder (bindi, stip op het voorhoofd) en gewijde water deelde hij dan uit als *prasad* (offerande, geschenk van God). De verering van dit jonge kind bleef echter niet bij alleen een dagelijkse dienst. Liefde en toewijding waren zijn fundament en zijn voedsel, maar opoffering en mededogen waren zijn levensweg en zijn boodschap. Niemand die bij hem aan de deur kwam ging ooit hongerig, teleurgesteld of met lege handen weg.

Als hij terugdenkt aan die tijd, zegt Swami: 'Ik voelde mededogen met de armen, met de mensen die lijden en met hen die achtergesteld werden. Ik voelde een band met zulke zielen. Mijn hart ging altijd naar hen uit. Ik was bereid om alles wat ik had op te geven als het hun iets goeds kon brengen. Opoffering is een deel van mijn leven.'

Rond die tijd ging het gerucht dat Gopi geen gewoon kind was, maar dat hij ook gezegend was met de gave van profetie. Swami zegt hierover: 'Wat er in mijn gedachten flitst, de fluisteringen van mijn hart, materialiseert zich als werkelijkheid. Ik weet niet of dit mijn eigen kracht is of de genade van de Almachtige Heer. Alleen Swami (Sri Sathya Sai Baba) weet dat. Hij is alles.'

Het aantal mensen dat zijn leiding en troost zocht nam toe. Er waren in die vroege jaren twee mensen die onmiddellijk de aangeboren goddelijkheid in de jongen herkenden en de zegen voelden van een diepe, blijvende en onvoorwaardelijke liefde en genegenheid voor hem: Kalyanamma, een weduwe die in het hotel van Gopi's vader werkte en Papa Sahib, de moslimbuurman. Zij zagen in dat deze jongen - die toen nog heel onschuldig stukken klei tot godenbeelden vormde - al snel de levens, harten en gedachten van mensen zou vormen naar de goddelijke gelijkenis; dit als deel van een universele, goddelijke missie. Als brahmaan kreeg hij in zijn achtste levensjaar de heilige draad omhangen en werd hij geïnstrueerd in de Gayatri mantra. Met deze ceremonie en het verstrijken van de tijd hoopte de familie dat hij zou rijpen tot een jongeman die zijn verantwoordelijkheid zou kennen, zich op zijn studies zou richten en een goede carrière zou nastreven. Maar dat zou niet gebeuren; de ceremonie had juist het tegenovergestelde effect!

Begin jaren veertig kreeg de familie Venkataramaiah te horen over de komst van de Purnavatar Bhagawan Sri Sathya Sai Baba en dat Hij de reïncarnatie was van Shirdi Sai Baba. Al snel kreeg Sai Baba een vaste plek in hun hart en in hun huis en maakte vader Venkataramaiah regelmatige reizen naar Baba's [ashrams](#) in Puttaparthi en Brindavan. Tijdens darshan had Venkataramaiah geregeld gesprekken met Sathya Sai Baba. Gopala, die toen nog op school zat, was diep

onder de indruk van de levens van de heiligen van Karnataka, Maharashtra en Bengalen waarover hij las. Net zoals die heiligen hun liefde voor God bezongen in hun composities, begon ook hij met zijn melodieuze stem devotionele liederen te zingen. Hij ging vaak naar de tempel van Swami Lakshmi Narasimha in zijn woonplaats Bangalore. Op verzoek van de beheerders van een Hanumantempel in de buurt hield hij daar enige tijd de dagelijkse eredienst. Daardoor namen de spirituele trillingen toe en daarmee ook de mensenstroom en de inkomsten van de tempel.

Ook trokken de atmosfeer en de bhajans van de Ramakrishnatempel hem sterk aan. De oprechtheid van de jonge zoeker, zijn zuiver gedrag en het diepe innerlijk geluk dat van zijn gezicht afstraalde, trokken de aandacht van het toenmalig hoofd van het klooster die hem wilde inwijden tot monnik. Maar God had andere plannen.

In het begin van de jaren zestig begon de Sai-beweging op te komen in Karnataka en kwamen er op meerdere plaatsen in Bangalore Sathya Sai-genootschappen. Gopala ging regelmatig naar de

bhajandiensten in de wijk Cottonpet, waar hij de groepszang leidde. Met name de verhalen en levensstijl van professor Iyengar waren een enorme inspiratiebron voor hem.

Met iedere dag die voorbijging werd zijn verlangen sterker om bij Sai Baba te zijn en Hem te spreken en aan te raken. Gopala bad intens dat hij eeuwig in Zijn Goddelijke Aanwezigheid mocht zijn.

In 1965 werd dit verlangen ingewilligd en zag Gopala Krishna, zittend op het zand van Baba's ashram Brindavan in Whitefield, zijn Heer voor het eerst. Hij was toen 14 jaar oud. In die tijd werd dat terrein gedomineerd door een enorme pipalboom met een cirkelvormig afdak eromheen. Op een voetstuk stond een beeld van Krishna-met-de-fluit en daarvoor stond Baba's stoel. Een pad met bomen erlangs leidde van Baba's huis naar dit afdak en een tapijt van bloemkransen versierde het pad waarover Hij naar Zijn stoel liep.

En die ochtend gebeurde het: Baba kwam, zag en overwon. De ogen van Sai Baba en Zijn toegewijde vonden elkaar en op dat ene moment besefte Gopala Krishna:

*Hij is Waarheid, er is geen ander.
Hij is mijn Wereld, mijn Universum.
Hij is mijn Guru, mijn Meester, mijn God.*

Iedere keer als Gopal naar Baba's darshan ('God' of 'de Guru' zien) ging, werd hij binnengeropen voor een gesprek. Tijdens zo'n gesprek in 1966, nam Baba de handen van Gopal in de Zijne en drong erop aan dat hij een wens zou doen. Gopal antwoordde, 'ik wil helemaal niets', aangezien hij het stadium van verlangens voorbij was en hij zich had losgemaakt van wereldse zaken. Gopala Krishna had besloten zijn bestaan aan de Lotusvoeten van de goddelijke Avatar te wijden en te leven naar de leringen van Sai.

Opoffering...

Op een vroege morgen had de jonge Gopala Krishna een droom waarin Sai Baba vibhuti materialiseerde en het op zijn voorhoofd aanbracht. Hij sliep op de eerste verdieping en toen hij beneden kwam en in de spiegel keek, zag hij een grote stip vibhuti op zijn gezicht. Hij liet het aan zijn moeder zien. 'Kijk, Baba is gekomen en heeft vibhuti aangebracht!' Die dag wilde hij voor geen goud in de wereld zijn gezicht wassen.

Een ander voorbeeld van Sai Baba's liefde voor Zijn discipel speelde zich af tijdens de viering van Adi Shankaracharya's geboortedag. In die tijd deelde Sai Baba elke donderdag en zondag prasad uit. Die dag kwam Hij met een emmer vol prasad. De jonge Gopala opende zijn grote witte zakdoek en hield hem omhoog om prasad uit zijn guru's handen te ontvangen. Hoewel iedereen slechts één volle lepel kreeg, vulde Sai Baba zijn hele zakdoek. Hij wist dat Gopala de prasad nooit alleen opat maar het altijd onmiddellijk aan iedereen uitdeelde. Om ervoor te zorgen dat hij zelf wat zou nemen moest Baba hem wel veel geven anders zou hij niets voor zichzelf willen houden.

Soms deelde Sai Baba laddu's (prasad) uit. Iedereen kreeg er slechts één maar de jonge Gopala kwam weer met zijn streken. Nadat hij een laddu met Zijn rechterhand had ontvangen, stopte hij hem in zijn rechterzak en hield snel zijn linkerhand op, die Baba dan meteen weer vulde. Zijn nieuwe aanwinst stopte hij vlug in zijn linker zak terwijl hij zijn rechterhand alweer ophield. In plaats van te zeggen *nee, ik heb je net gegeven*, bleef Sai Baba keer op keer de uitgestrekte handen van Gopala vullen. Nadat zijn zakken uitpuilden van de laddu's, hield Gopala de flap van zijn pyjama op en Sai Baba aarzelde niet om ook die helemaal te vullen met een enorme hoeveelheid laddu's, wetende dat Gopala er zelf hooguit een kruimeltje van zou eten.

Als anderen dezelfde truc probeerden, zei Baba: 'Nee, dit is je tweede keer.' Sai Baba wist dat er in de toekomst door deze jonge swami in spé ontelbare laddu's uitgedeeld zouden worden in de Sri Sai Mandiram.

Uit het boek, '**Wonderen en Genade**'

Van zijn pubertijd tot 1991 waren jaren van intense sadhana (spirituele oefening) voor Gopala. De hel of beproeving die mensen soms ervaren ervoer Gopala ook. Onbegrip van mensen en daarmee ook lastiggevallen worden, naast bewegen in de schaduwwereld van bewustwording.

Swami vertelde dat hij in die 25 jaar dezelfde weg moest gaan die ook wij lopen in het bewustwordingsproces.

Swami vertelt hierover letterlijk:

'Er was geen land meer met me te bezeilen, ik wilde alleen nog Baba. Uiteindelijk kon Baba niet anders doen dan me overnemen. Dat heeft Hij dan ook gedaan. Ik (Gopala Krishna) keek neer op het lichaam en zag dat Baba het overnam. Uiteindelijk werden Baba en ik één.'

Swami is een voorbeeld van de perfecte toegewijde (bhakta), waar de leerling in de Meester opgaat en uiteindelijk de Meester wordt. Dit is tevens zijn boodschap aan ons:

Geef mij jouw wereldse plichten, zodat jij mijn werk kunt doen

Nieuwe start in Girinagar...

Swami vertelt hierover: 'In opdracht van Baba startte de bouw van deze tempel in Girinagar in 1989. Eigenlijk gaf ik de voorkeur aan een dorp in een landelijke sfeer. Ik had een stuk land uitgezocht dicht bij het plaatsje Chikkaballapur, met het doel om daar een ashram te beginnen. Maar Baba zei resoluut: 'Nee, doe dat in Girinagar.' In die dagen lag Girinagar nogal afgelegen. Geen bussen en geen winkels. Er stonden slechts hier en daar enkele huizen. Maar het is Baba's wens (Sankalpa). Er waren vele devotees in Chikkaballapur die mij vroegen, 'Swami, wanneer begint u met de ashram?' Maar mijn Swami had mij bevolen om me hier te vestigen. Als ik nu naar deze plaats kijk ben ik ronduit verbaasd over de ontwikkelingen; allemaal Zijn Sankalpa (goddelijke Wil of Wens).'

Er brak een duidelijk nieuwe fase aan toen hij zijn geboortehuis verliet en een huis in Girinagar betrok. Ook daar richtte hij een kamer in als tempelruimte. Nog steeds klein van opzet, maar dat veranderde snel. Begin jaren 90 werd naast het woonhuis een tempel gebouwd en geopend voor een groter publiek, vanwege de steeds toenemende stroom bezoekers.

Girinagar is een vredige en goed ontwikkelde wijk in Bangalore. De Sai Mandiram is een unieke tempel waar zowel Shirdi Sai als Sathya Sai – de twee vormen van

Sai – worden vereerd. In deze tempel komen mensen van alle religies en overtuigingen om te bidden. Er is geen discriminatie tussen mannen en vrouwen en Swami Gopala Krishna geeft zijn onbegrensde Liefde aan zowel mensen als dieren. Iedereen is welkom in de Sai Mandiram en Swami Gopala Krishna helpt al zijn volgelingen om geestelijke rust te verkrijgen. Er komen mensen die lijden aan hebzucht, psychische ziekten, lichamelijke klachten, financiële moeilijkheden... en hij stelt ze allemaal gerust. Swami zegt dat dit gebeurt door de goddelijke Liefde van Bhagawan Sri Sathya Sai Baba.

De Sai Mandiram tempel getuigt ook van de alomtegenwoordigheid van Sri Sathya Sai Baba. Ter gelegenheid van de 65ste verjaardag van Sai Baba bezocht Gopala Krishna in 1990 Baba's ashram Prasanti Nilayam in Puttaparthi. Daar waren duizenden mensen bijeen om een glimp van Baba op te vangen en het lukte Gopala Krishna niet om een goede darshan van Baba te krijgen. Hierdoor verdween het verlangen om fysiek in aanwezigheid van zijn Guru te zijn. Gopala Krishna had de intense wens om voortdurend het altijd aanwezige aspect van Sai Baba te ervaren in de vorm van Liefde en Licht, wat veel duurzamer en bevredigender is. Ook nu nog stimuleert Gopala Krishna Baba iedereen om meer aandacht te geven aan de ontwikkeling van de innerlijke Sai in plaats van te smachten naar de lichamelijke aanwezigheid van Sathya Sai Baba.

Dat intense, innerlijke verlangen resulteerde in de fysieke verschijning (Sakshatkar) van Bhagawan Sri Sathya Sai Baba in de Sai Mandiram in Girinagar.

Op 23 november 1991, tijdens een zeer intense en toegewijde bhajansessie, manifesteerde Sathya Sai Baba Zich fysiek voor Swami Gopala Krishna en materialiseerde Zijn Atma Linga, ofwel 'Chandra Moulishwara Lingam' en gaf deze aan Gopala Krishna Baba (een lingam is een eivormige, gladde steen. Niets kan zich eraan hechten en daarmee symboliseert de lingam het goddelijke). Daarbij gaf Sai Baba aan Gopala Krishna de opdracht om iedere maandag de Rudra Abhishekam (een reinigingsritueel) over de lingam uit te voeren en het gewijde

water (*tirtham*) aan de mensen te geven. Sinds 1991 is dit zonder onderbreking gedaan.

Er zijn talloze voorbeelden van mensen die geestelijk of lichamelijk zijn genezen door het nemen van dit gewijde water.

Eind 1991, kort na de materialisatie van Chandra Mouliswara Lingam, kreeg Gopala Krishna veel pijn in zijn borstkast. De pijn – *alsof er een olifant op mijn borst zat* – werd zo ondraaglijk dat, toen begin 1992 Sathya Sai Baba naar Zijn Whitefield ashram kwam, Gopala Krishna zich naar darshan spoedde om Hem te vragen of zijn leven beëindigd mocht worden. Toen Sai Baba verscheen liep Hij recht op Gopala Krishna af, legde Zijn hand op hem en datzelfde moment verdween de pijn en werden de devotee en de Heer één. Vele volgelingen van Sathya Sai Baba hebben ondertussen een glimp van die unieke samensmelting mogen zien in Swami Gopala Krishna.

Aan de vruchten herkent men de boom

De afgelopen decennia rond Gopal Baba (zoals hij sinds enige jaren genoemd wil worden) worden gekenmerkt door de groei van de ashram en de aanwas van de bezoekersaantallen.

De devotees (volgelingen van een guru of religie) en bezoekers zijn zeer divers qua achtergrond en voorkeur voor hun guru. Sai Baba van Shirdi, Sathya Sai Baba en Gopal Baba, het is voor Gopal Baba allemaal gelijk en dat is wat hij de bezoekers onverkort voorhoudt; ieder mag zijn eigen pad gaan. Hij geeft je advies en ondersteuning op jouw pad en hij geeft je de waarden mee zoals die ons door Sathya Sai Baba worden voorgehouden.

Aan de overkant van de straat is eind jaren 90 de polikliniek (dispensary) gerealiseerd. Vervolgens is er in 2002/2003 tegenover de oude, kleine tempel een grote, nieuwe tempel gebouwd om de forse aantallen bezoekers te kunnen blijven ontvangen. Dat zijn echter slechts de uiterlijke kenmerken van wat er gebeurt en gebeurd is in Girinagar. Wat er aan innerlijke transformatie heeft plaatsgevonden, is voor hem, voor de devotees en voor de 'toevallige' bezoeker soms verbijsterend.

Vanaf 1996 reist Swami Gopal Baba ook geregeld naar Mumbai en andere plaatsen in India. In 2001 bezocht hij voor de eerste keer Nederland. Negen dagen waarin voor veel mensen die daarbij aanwezig waren tijd niet meer leek te bestaan. In 2004 kwam hij voor een tweede bezoek naar Nederland.

Tijdens deze bezoeken benadrukte hij steeds die eenheid tussen Sathya Sai Baba en hem:

*'Ik ben een straal van die ene zon,
Sathya Sai Baba is die zon'*

Voor velen is het herkennen van de Meester of Guru in Gopal Baba geen zware opgave. De vruchten van zijn werk en acties zijn duidelijk voel- en herkenbaar. Ook duidelijk en herkenbaar is zijn niet- aflatende liefde voor Sai Baba. De binding met zijn grote voorbeeld, die als een rode draad door zijn leven loopt.

Alles hier, zelfs de kleinste molecuul is Baba

Sri Gopal Baba bij de viering van zijn verjaardag

*Ieders hart zou vervuld moeten zijn
van goedheid en goede intenties*

Laten we samen leven en samen werken

*Laten wij allen werken aan welvaart
voor de gehele wereld*

*Laat er vrede en voorspoed zijn
tot in elke uithoek van de wereld*

